

LIISA LINDROTH

Kirjoittaja on yrittäjä Lindrothin Puutarhassa Turussa.
liisa.lindroth@lindrothinpuutarha.fi

Kuluneella viikolla huomasin, että Facebookin Perjantaipoika-sarjamme täyttää vuoden. Joskus hetken välähdys voi joutaa arvaamattoman mukaviin juttuihin. Alkuajatuksena oli markkinoida yrtejä ihmisiä koskettavasti niin, että tunnetut henkilöt kertovat lempiyrttinsä ja vinkkinsä sen käytöstä. Ja vielä niin, että molemmat osapuolet hyötyvät, kun samalla näkyvät sekä kyseisen henkilön yritys että ympäristö.

Ajatus herätti epäilyksiä ja naurua lähipiirissä. Itselläkin oli epäilyksen hetkiä. Eihän jokaviikkoinen rutiinin ylläpito ole mikään ihan läpihuutojuttu.

Mutta kyllä se on ollut vaivan väärti!

OLEN OPPINUT JOKAISelta POJALTA jotakin. Heillä on ollut uskomattomia vinkkejä ja ideoita. He ovat todella panostaneet ja sitoutuneet tuohon tärkeään hetkeen. Parasta on kuitenkin ollut hauska, teeskentelemätön ja rento juttutuokio kulloisenkin kaverin kanssa.

Aika moni on ollut iloinen ja ylpeä saadessaan kutsun Perjantaipojaksi. Minulle se on ollut oiva hetki kuulostella asiakkaan tai

yhteistyökumppanin ajatuksia ja toiveita. Joku on myöntänyt odottaneensa pitkään kutsumaa ”Pepoksi”.

Kaikkia Poikia taustasta riippumatta on yhdistänyt intohimo tekemisiinsä, ruokaan ja laatuun. Olemme keskustelleet laadusta jokaisen kanssa. Se on ollut palkitsevaa, mutta toisaalta stressaavaakin.

Olemme saaneet lisäpaineita kilvoitteluun itsemme kanssa. On mahdotonta ajatella toimittavansa huonoa laatua kaverille, joka on pistänyt itsensä peliin yhteistyömme puolesta.

ASIAKKAILTA SAATU PALAUTE on ollut ihaana. Olemme pystyneet raottamaan hiukan pintaa syvemmälle näiden tunnettujen kaverien maailmaa. Toisaalta on syntynyt myös paineita löytää aina uusia ja uusia mielenkiintoisia kaveriteita. Asiakkaat ovat alkaneet odottaa seuraavaa perjantaita.

Alun perin ajatus oli tehdä tunnetuksi yrtejä ja toisaalta Perjantaipojan yritystä tai yhteisöä. Minulla ei ole mitään todisteita siitä, että kauppa olisi käynyt kovemmin tai että vaikkapa ravintolan ovi olisi auennut taajempaan. Ennätys on edelleen ravin-

Somen voimaa vai turhaa tohinaa?

tola Olon **Anssi Riihimäellä**. Anssin kuva ja kommentit tavoittivat melkein 10 000 ihmistä. Aika huikeaa!

Aikaa hommaan on kulunut ja hermokin on ollut herkässä, kun torstai-iltana on vielä ollut toisinaan epäselvää, kuka on aamun Poika. Silti tätä hommaa ei olisi voinut eikä kannattanut antaa mainostoimistolle. Jotkut hommat pitää hoitaa ihan itte.

VIELÄ ON VARASTOSSA monta hyvää tyyppiä, jotka eivät vielä itsekään tiedä kohtalostaan. Luotan intuition ja väijyn alati ja väsymättä uusia kohteita. Onneksi nykypuhelimissa on niin hyvät kamerat, että ideat voi toteuttaa nopeasti ja hetken koittaessa.

Mitä sitten, kun Perjantaipojat ovat loppu?

Ei harmainta aavistusta, mutta olen varma, että joskus jossakin syntyy uusi idea, jota on mukava lähteä toteuttamaan!

”On mahdotonta ajatella toimittavansa huonoa laatua kaverille, joka on pistänyt itsensä peliin yhteistyömme puolesta.”